ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΥ 210
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 24—94
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΗ 1

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

15 Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955
ΠΕΡ.Β'-ΕΤΟΣ ΙΑ'-ΑΡ.ΦΥΛΛΟΥ 3058

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΜΟΥ, ΚΥΡΙΕ...

Τοῦ Ἀρχιμ. **ΧΡΙΣΤΟΔ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ**
Ἱεροκήρυκος τῆς Ι. Μητροπόλεως Πατρῶν

«Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». (Λουκ. 23, 43).

Τὸ πλῆθος ἐξακολουθεῖ νὰ μαίνεται κάτωθεν τοῦ Σταυροῦ. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου λύκοι εἰς τὴν ἀγριότητα, τίγρεις εἰς τὴν θηριωδίαν φωνάζουν, ἐμπαίζουν, χλευάζουν.

Δὲν σέβονται οὔτε τὰς τελευταίας στιγμὰς ἑνὸς ἀποθνήσκοντος. Καὶ ἡ κακεντρεχὴς ψυχὴ τῶν πρὸς μεγαλυτέραν διαπόμπευσιν τοῦ ἀθώου θύματος, ἐσκέφθη νὰ σταυρώσῃ δύο διαβοήτους ληστὰς ἑκατέρωθεν διὰ νὰ συμμετάσχουν καὶ αὐτοὶ—κατὰ παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ—εἰς τὴν πλοκὴν τοῦ θείου δράματος. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ εἷς ἐκχύνει τὸ περιεχόμενον τῆς διεστραμμένης καρδίας του κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ βλασφημεῖ κατ' αὐτοῦ, ὁ ἕτερος παρουσιάζει μίαν ἀπότομον μεταστροφὴν εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, ἡ ὁποία τὸν ὠθεῖ εἰς τὴν ἐν βαθυτάτῃ μετανοίᾳ ἐκζήτησιν τοῦ θείου ἐλέους «Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐσταυρωμένου τοῦ ἐγκαρδίου φίλου τῶν μετανοούντων ἁμαρτωλῶν, ἦτο ἐξόχως ἐνθαρρυντική· «ἀμὴν λέγω σοι· σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ».

***

Οἱ λόγοι αὐτοί, ποὺ εἶναι ἀπάντησις εἰς τὴν μετάνοιαν τοῦ ληστοῦ, εἶναι πρωτίστως ἀπόδειξις τῆς ἀκατανικήτου γοητείας, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ὁ Ἐσταυρωμένος ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν.

Πράγματι! Εἶναι ἀνθρωπίνως ἀνεξήγητον πῶς μετεστράφη ἕνα ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον συνώδευαν ἡ περιφρόνησις, ἡ ἀηδία, ἡ κατάρα τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸ ἔτι δυσεξήγητον εἶναι ὅτι ἡ μεταστροφὴ διενεργεῖται ὑπὸ συνθήκας δυσμενεστάτας.

Ἡ ἀτμόσφαιρα κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπνέει καὶ ὁ ληστής, εἶναι ἐξόχως ἀποπνικτική.

Λόγοι, βλέμματα, αἰσθήματα, κινήσεις, ὅλα στρέφονται κατὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου. Καὶ ὅμως ὁ ληστὴς δὲν ἐπηρεάζεται ποσῶς.

Ἐφωδιασμένος τώρα μὲ ἄλλους ὀφθαλμοὺς ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐσωτερικὴν ἀφύπνισιν, διασχίζει τὴν μολυσμένην καὶ ἄδικον αὐτὴν ἀτμόσφαιραν, ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ ἀνθρωπίνη κακουργία, καὶ εἰσδύει εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀόρατον εἰς τοὺς ἐμπαθεῖς σταυρωτάς του.

Ἡ πρᾳότης Του, ἡ ἀνεξικακία Του, ἐκδηλούμεναι εἰς θερμὴν προσευχὴν ὑπὲρ τῶν δημίων, ἡ θεία γαλήνη, ἡ ὁποία ἐκυριάρχει ἐπὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου ἦτο κάτι τὸ ὑπέροχον καὶ ἀνθρωπίνως ἀνεξήγητον διὰ τὸν ληστήν. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ σύγκρισις τῆς ἁγιότητος τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὴν σκαιὰν συμπεριφορὰν τῶν κακοποιούντων Αὐτόν, συνεκλόνισαν βαθύτατα τὸν ληστὴν καὶ ἐσχημάτισε ἀδιάσειστον πεποίθησιν περὶ τῆς πλήρους ἀθωότητος τοῦ ἀκάκου τούτου θύματος.

Καὶ ἦτο τοιαύτη ἡ γοητεία τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὥστε μεταμορφώνεται ἕνας αἱμοβόρος ληστὴς εἰς αἰώνιον κήρυκα τῆς θείας δόξης καὶ διαλαλεῖ εἰς αἰῶνας τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ ὄχι μὲ ὀγκώδεις τόμους σοφῶν βιβλίων, οὔτε μὲ ρητορικὰς ἀγορεύσεις, ἀλλὰ μὲ μίαν σύντομον ἐπίκλησιν «μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου» μὲ τὴν ὁποίαν ἐκχύνει τοὺς ἀπαστράπτοντας θησαυροὺς τοῦ θείου ἐλέους.

Καὶ ἡ γοητεία αὐτὴ συνεχίζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἄγριοι διωγμοὶ ἐγείρονται κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου. Αἱ φυλακαὶ γεμίζουν. Οἱ τάφοι τῶν μαρτύρων πολλαπλασιάζονται καταπληκτικῶς. Ἡ ζωὴ τῶν διωκομένων χριστιανῶν καθίσταται ἀνυπόφορος καὶ μαρτυρική. Ἡ ἀφάνταστος τρομοκρατία ἐντείνεται. Παρὰ ταῦτα ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, νεάνιδες καὶ τρυφερὰ παιδία ἐντάσσονται κάτω ἀπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐνῷ γνωρίζουν ποία τύχη τοὺς ἀναμένει.

Καὶ σήμερον ὁ Ἐσταυρωμένος ἐξακολουθεῖ διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του νὰ καλῇ τοὺς πάντας εἰς μίαν ζωὴν θυσιῶν. Δὲν κολακεύει, ἀλλὰ μαστιγώνει τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Καὶ μολονότι δὲν ἔχει στέμμα, δὲν κρατεῖ σκῆπτρον, δὲν μοιράζει προσοδοφόρους θέσεις, ὅμως μία ὑπερκόσμιος ἕλξις ἀπορρέουσα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἐξασκεῖται ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν. «Ἐὰν ἐγὼ ὑψωθῶ πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν».

***

Ἀλλ' οἱ λόγοι τοῦ Ἐσταυρωμένου πρὸς τὸν μετανοήσαντα ληστήν, εἶναι καὶ μία ἐξόχως παρήγορος ἐνθάρρυνσις διὰ τοὺς ἁμαρτωλούς.

Ἐνῷ ὁ Σατανᾶς καὶ ὁ Ἅδης μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα εἶναι ἕτοιμοι νὰ καταπίουν αὐτὴν τὴν ὀλισθήσασαν ψυχήν, αἴφνης ἀποσπᾶται ὡς θήραμα ζωντανὸν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας ὠρυομένου λέοντος.

Ἕνας σπινθὴρ ἐκρύπτετο εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον. Καὶ τώρα ποὺ εὑρέθη πλησίον τοῦ Λυτρωτοῦ, ὁ μικρὸς αὐτὸς σπινθὴρ ἥναψε καὶ τὸν μετέστρεψεν ἐξ ὁλοκλήρου. Ὁμολογεῖ ὁ ληστὴς τὴν ἐνοχήν του καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι δικαίως τιμωρεῖται καὶ δικαίως πάσχει.

Ἡ μετάνοιά του εἰς ἄκρον εἰλικρινὴς ἀποδιώκει κάθε προφασιολογίαν καὶ πᾶσαν δικαιολογίαν ἐγωϊστικήν.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ἀπολωλότος προβάτου εἶναι ἡ μόνη παρηγορία κατὰ τὰς φρικωδεστάτας ἐκείνας στιγμάς, ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς αἰσχύνης τὸν μεταθέτει εἰς ἀστραπηβόλον θρόνον τῆς οὐρανίου βασιλείας του.

Καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ληστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνεκολπώθη πάραυτα τὴν προσφερθεῖσαν θείαν χάριν, εἶναι μία μεγάλη ἐνθάρρυνσις δι' ὅλους μας σήμερον, ποὺ συνωθούμεθα περὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου διὰ νὰ εὕρωμεν θεραπείαν τῶν πληγῶν μας.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δυνάμεθα νὰ ἀναβάλωμεν τὴν μετάνοιάν μας διὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Οὐδέποτε μὲν ἡ ἀληθὴς μετάνοια εἶνα ὄψιμος, «ἀλλ' ἡ ὄψιμος μετάνοια δὲν εἶναι πάντοτε ἀληθής. Εἶναι μετάνοια τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς βίας τῶν πραγμάτων».

***

Αἰώνιε ἡμῶν Λυτρωτά! Γονυπετεῖς καὶ ἡμεῖς πρὸ τοῦ σταυροῦ Σου, πρὸ τῶν καθημαγμένων ποδῶν Σου, ὁμολογοῦμεν, ὅπως καὶ ὁ μετανοήσας ληστής, τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ εὐθύνης μας.

Πρόβατα καὶ ἡμεῖς ἀπολωλότα ἀναγνωρίζομεν ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς «ὁ θέσας τὴν ψυχήν Σου ὑπὲρ τῶν προβάτων» καὶ προσφεύγομεν εὐλαβῶς εἰς Σέ. Ἕλκυσόν μας, Κύριε, πρὸς Σέ, ὅπως εἵλκυσες τὴν ἀποπλανηθεῖσαν ψυχὴν ἑνὸς μεγάλου ἁμαρτωλοῦ. Ἔμπνευσον εἰς ἡμᾶς αἰσθήματα μετανοίας εἰλικρινοῦς. Εὐδόκησον παρὰ τὸν Σταυρόν Σου νὰ συντελεσθῇ εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τὸ ἐξαίσιον, τὸ παρήγορον, τὸ ἐνθαρρυντικόν, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ εἰς τὰ χείλη μας ἐκ καρδίας συντετριμμένης τὴν πλήρη πίστεως καὶ ταπεινώσεως ἱκεσίαν, «μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ "ΣΤΡΟΦΗΝ,, ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΠΕΤΕΥΧΘΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΣ ΡΑΑΜΠ-ΜΟΛΟΤΩΦ

Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἀναγνωρίζει τὴν Αὐστρίαν ὡς ἀνεξάρτητον κράτος καὶ συμφωνεῖ νὰ ἀποδώσῃ ὅλους τοὺς Αὐστριακοὺς αἰχμαλώτους πολέμου

ΕΠΙΚΕΙΤΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ κ. ΡΑΑΜΠ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΝ ΛΑΟΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Σοβ. Ἕνωσις κατέληξαν εἰς συμφωνίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν Αὐστριακὴν συνθήκην εἰρήνης.

Ὁ καγκελάριος Ράαμπ, ὅστις ἐπεράτωσε τὰς συνομιλίας του μὲ τὸν κ. Μολότωφ, ἀπηύθυνε μήνυμα πρὸς τὸν Αὐστριακὸν λαὸν ἐκ Μόσχας, τονίζων ὅτι ἡ Αὐστρία θὰ καταστῇ ἐλευθέρα καὶ θὰ ἴδῃ ἐπιστρέφοντας εἰς τὰς οἰκίας των ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους πολέμου καὶ τοὺς λοιποὺς κρατουμένους.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Αὐστριακὸς ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν ἐδήλωσεν ὅτι θὰ συναντηθῇ καὶ πάλιν μὲ τοὺς Δυτικοὺς πρεσβευτάς, οἱ ὁποῖοι τηροῦνται ἐνήμεροι τῶν συνομιλιῶν Ράαμπ—Μολότωφ.

ΜΟΣΧΑ. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας ἀνεκοίνωσε χθὲς ὅτι ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Αὐστρία συνεφώνησαν ἐπὶ τῆς συνάψεως συνθήκης, βάσει τῆς ὁποίας δημιουργεῖται καὶ πάλιν τὸ ἀνεξάρτητον Αὐστριακὸν Κράτος καὶ ἡ ὁποία θὰ εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Δύσεως.

Ὁ Αὐστριακὸς πρεσβευτὴς κ. Μπίσο, ὁμιλῶν πρὸς δημοσιογράφους μετὰ τὴν πρωϊνὴν τελικὴν συνεδρίασιν τῶν διαπραγματεύσεων εἰς τὸ Κρεμλῖνον, εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἡ Δύσις οὐδεμίαν θὰ ἔχῃ νὰ διατυπώσῃ παρατήρησιν ἐπὶ τῆς συμφωνίας. Τὸ ἐλπίζω τουλάχιστον, διότι αὐτὴ εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Δύσεως. Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συσκέψεων, τὰ πάντα δὲ θὰ καθορισθοῦν ἐντὸς τῆς ἑσπέρας σήμερον».

Πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ἡ Ρωσσία φέρεται εἰλικρινῶς ἐπειγομένη διὰ τὴν σύναψιν τῆς συνθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑπάρχῃ ὁ ὅρος ὅτι ἡ Γερμανία θὰ παρεμποδισθῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ νέον «Ἄνσλους».

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς κ. Φὼρ συνηντήθη πάλιν χθὲς μὲ τοὺς διπλωματικοὺς ἀντιπροσώπους Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, πρὸς συζήτησιν τῶν δυνατοτήτων πραγματοποιήσεως τετραμεροῦς διασκέψεως.

Εἰς Βόννην ὁ κ. Ἀντενάουερ ἐδήλωσεν ὅτι μόνον ἡ ἑνότης τῆς Δύσεως θὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλὴν καὶ ὅτι αἱ συμφωνίαι τῶν Παρισίων θὰ ὁδηγήσουν εἰς ἑνοποίησιν τῆς Γερμανίας.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Καθ' ἃ ἐγνώσθη ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις φαίνεται διατεθειμένη νὰ δεχθῇ συντόμως τὴν ἔναρξιν συνομιλιῶν μεταξὺ τῶν ἐμπειρογνωμόνων τῶν τριῶν Δυτικῶν Δυνάμεων διὰ τὴν προπαρασκευὴν Διασκέψεως τῶν Τεσσάρων, τῇ συμμετοχῇ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ

200 ΟΙΚΙΑΙ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΥ ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ

Περισσότερον ἐπλήγη ἡ περιοχὴ τῆς Σπάρτης

ΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΫΓΕΤΟΝ.-ΚΑΙ 5 ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ

ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΓΕΝΤΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Κατὰ τηλεφωνικὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀνωτέρου διοικητοῦ Χωροφυλακῆς Πελοποννήσου πρὸς τὸ ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, τὸ ἐπίκεντρον τῶν σημειωθέντων προχθὲς τὴν νύκτα εἰς τὴν Πελοπόννησον σεισμῶν, ὡς συμπεραίνεται ἐκ τῶν προξενηθεισῶν ζημιῶν, εὑρίσκεται εἰς τὸν νομὸν Λακωνίας.

Εἰς τὸν συνοικισμὸν Κυπαρισσίου Σπάρτης κατέρρευσαν 8 οἰκίαι, κατέστησαν ἀκατοίκητοι 10 καὶ ἐτραυματίσθησαν δύο ἄτομα. Εἰς Γαργαρέϊκα κατέρρευσαν 20 οἰκίαι, ὑπέστησαν σοβαρὰς ζημίας 8 καὶ ἐτραυματίσθη ἓν ἄτομον. Εἰς Λουγκάνικα, ὑπέστησαν ρωγμὰς ἢ ζημίας 50 οἰκίαι καὶ ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ. Εἰς Ἅγιον Κωνσταντῖνον κατέστησαν ἑτοιμόρροποι 3 οἰκίαι καὶ ὑπέστησαν ἐλαφρὰς ζημίας 10. Εἰς Ἀμόργιανη ὑπέστησαν ζημίας 20 οἰκίαι καὶ κατέστησαν ἑτοιμόρροποι δύο.

Εἰς Γεωργίτσι κατέστησαν ἀκατοίκητοι 2 οἰκίαι, ὑπέστησαν ζημίας 20 καὶ ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Εἰς Κολίνες ὑπέστησαν ρωγμὰς 10 οἰκίαι καὶ ὁ τοπικὸς σταθμὸς χωροφυλακῆς. Ἐτραυματίσθη ὁ ἐνωμοτάρχης Τσεκούρας.

Εἰς Μεσσηνίαν αἱ δονήσεις ἐγένοντο κυρίως αἰσθηταὶ εἰς τὴν περιοχὴν Καλαμῶν. Ἐλάχισται οἰκίαι καὶ καταστήματα τῆς πόλεως ὑπέστησαν ζημίας ἢ μικροκαταστροφάς. Σοβαρὰς ρωγμὰς ὑπέστη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἀρτεμίου Καλαμῶν.

Ἐκ τηλεγραφήματος τέλος τοῦ Νομάρχου Λακωνίας καταφαίνεται ὅτι ὁ σεισμὸς ἐπροξένησε μεγαλειτέρας ζημίας εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Σπάρτης, ὅπου ὑπέστησαν ζημίας 150 περίπου οἰκίαι.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ σεισμοῦ ἕνας φρουρὸς χωροφύλαξ εἰς τὰς ἐπανορθωτικὰς φυλακὰς Καλαμῶν, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν σκοπιὰν ἐξ ὕψους 8 μέτρων καὶ ὑπέστη κάταγμα τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Προνοίας ἀπεστάλησαν 20 σκηναὶ πρὸς τὸν Νομάρχην Λακωνίας διὰ τὴν προσωρινὴν στέγασιν τῶν σεισμοπαθῶν. Ἐξ ἄλλου, θὰ χορηγηθοῦν δάνεια.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ κ. Πολυζωγόπουλος ἀνεκοίνωσε ὅτι κατὰ τὸ δ' τρίμηνον τοῦ 1954 οἱ ἄποροι ὁλοκλήρου τῆς χώρας, ἀνῆλθον εἰς 2.624.180 ἐπὶ συνόλου πληθυσμοῦ 7.900.000, ἤτοι τὸ ποσοστὸν ἀνῆλθεν εἰς 33.21 ο)ο.

Κατὰ τὸ προηγούμενον τρίμηνον τὸ ποσοστὸν ἦτο 32.46 ο)ο.

Δύει τὸ ἄστρον τοῦ Σέχου;

Ὁ Ἐμβὲρ Χότζα ἐπανεμφανίζεται

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. Τὸ κυκλοφοροῦν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν Δελτίον τῶν «Ἐλευθέρων Ἀλβανῶν» πληροφορεῖται μέσῳ Ρώμης ὅτι ὁ Ἐμβὲρ Χότζα ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἔχῃ ἰθύνουσαν γνώμην ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων τῆς ρωσσοκρατουμένης Ἀλβανίας. Ὁ Χότζα ἐμφανίζεται καὶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν κατὰ τὰς τελετάς, λέγεται δὲ ὅτι ἐκέρδισε τὸν «δεύτερον γύρον» τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μὲ τὸν Πρωθυπουργὸν Μεχμὲτ Σέχου.

Ὁ κ. Γεροκωστόπουλος ἀφικνεῖται σήμερον εἰς τὴν πόλιν μας

Σήμερον κατέρχεται εἰς τὴν πόλιν μας ὁ συμπολίτης ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ἀχ. Γεροκωστόπουλος ἵνα διέλθῃ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

Αὔριον τὴν 9ην π. μ. ὁ κ. Γεροκωστόπουλος θὰ δεχθῇ εἰς τὴν Νομαρχίαν τὰς ἀρχάς, ἐπιτροπὰς καὶ τοὺς φίλους του καὶ τὴν Δευτέραν θὰ ἀναχωρήσῃ ἐπιστρέφων εἰς Ἀθήνας.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΕΙΣ ΛΕΠΤΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ 'ΓΛΑΥΚΟΥ, ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ; ΕΝΤΟΝΟΣ ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Προχθὲς συνῆλθε τὸ δημοτικὸν συμβούλιον. Ἐγκρίνεται τὸ δῶρον τῶν μουσικῶν καὶ ὁ κ. Σκαμνάκης λέγει ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὁρισθῇ εἰδικὴ συνεδρίασις διὰ τὴν δημοτικὴν μουσικήν.

Ὁ κ. Δήμαρχος ἐκθέτει τὰς ἐνεργείας του διὰ τὴν ἀτέλειαν τῶν ὑδροσωλήνων, τονίζων ὅτι ὡς τὸν διεβεβαίωσεν ὁ κ. Κανελλόπουλος, θὰ δοθῇ τελικῶς ἡ ἀτέλεια, πρὸς τοῦτο δὲ ἐνδιεφέρθη ζωηρῶς καὶ ὁ κ. Γεροκωστόπουλος.

Ὁ κ. Κοτρωνόπουλος ἐξαίρει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δύο ὑπουργῶν καὶ ἀποφασίζεται ὅπως ἐκφρασθοῦν πρὸς αὐτοὺς αἱ εὐχαριστίαι τοῦ Σώματος.

Ὁ κ. δήμαρχος ζητεῖ ὅπως τὸ Σῶμα ἐγκρίνῃ, κατὰ τὸν νέον κώδικα, τὴν ἀπουσίαν του ὅπως μεταβῇ εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνεργήσῃ μετ' ἄλλων δημάρχων διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δήμων ἀπὸ τὴν εἰσφορὰν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἰατρικῆς Ἀντιλήψεως, ἢ τὴν μείωσιν ταύτης ἀπὸ 5 ο)ο εἰς 2 ο)ο. Μάλιστα, προσέθεσεν ὁ κ. δήμαρχος μπορῶ νὰ σᾶς πῶ—καὶ τοῦτο ἴσως χαροποιήσῃ μερικοὺς—ὅτι εἴμεθα ἀποφασισμένοι οἱ δήμαρχοι νὰ φθάσωμεν μέχρι παραιτήσεως.

Ὁ κ. Σκαμνάκης λέγει ὅτι εἶναι περίεργον νὰ πληρώνουν οἱ δῆμοι δι' ὑγειονομικοὺς σταθμοὺς οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν εἰς ἄλλας περιφερείας.

Ἐξ ἀφορμῆς ἐγκρίσεως πιστώσεως δι' ἀνταλλακτικὰ τῶν αὐτοκινήτων τοῦ δήμου, ὁ κ. Πισκοπάκης ἐρωτᾷ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται τὸ τροχαῖον ὑλικὸν καὶ ἂν πρόκειται ν' ἀντικατασταθῇ.

Ὁ κ. δήμαρχος λέγει ὅτι μόνον δι' ἀνταλλακτικὰ δαπανᾷ ἐτησίως ὁ δῆμος ὑπὲρ τὰς 150.000 καὶ ὅτι δύο θέματα τὸν ἀπασχολοῦν: ἡ ἡ κατάργησις τῆς ὑπηρεσίας καθαριότητος καὶ ἡ ἐνοικίασίς της ἢ ἡ ἀντικατάστασις τῶν αὐτοκινήτων, προσθέσας ὅτι ἤδη ἐπικρατεῖ ἀπόλυτος τάξις εἰς τὸ γκαράζ.

Ἐγκρίνεται δαπάνη 88.000 δρ. διὰ τὴν τοποθέτησιν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων.

Καταρτίζεται ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Προέδρου, Μπογδανοπούλου, Τζίνη καὶ Τριανταφύλλου διὰ νὰ ἐπεξεργασθῇ μελέτην περὶ ἀλλαγῆς τῶν ὀνομασιῶν διαφόρων ὁδῶν καὶ πλατειῶν.

Ὁ κ. Κοτρωνόπουλος προτείνει ὅπως καταρτισθῇ νέος κανονισμὸς ὑδρεύσεως, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπιτρέπῃ τὸ κλιμακωτὸν τιμολόγιον, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διευκολυνθοῦν τὰ εὐαγῆ ἱδρύματα, σχολεῖα κ.λ.π.

Ὁ κ. Σκαμνάκης τονίζει ὅτι τὸ Σανατόριον δὲν ἔχει νερό, καίτοι πληρώνει κατὰ μῆνα 1.500 περίπου δρχ.

Ὁ κ. δήμαρχος ἀναλαμβάνει ὅπως δώσῃ ἐντολὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ καταρτίσῃ τὸν κανονισμόν.

Εἰς αἴτησιν τῶν ζυθεστιατόρων ὅπως ἡ φορολογία 5 ο)ο ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν των ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ζύθου, ὁ κ. δήμαρχος ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ κατάργησις τῆς φορολογίας ἀντενδείκνυται διὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως. Ἐὰν ἡ φορολογία ἐπιπέσῃ ἐπὶ τοῦ ζύθου, ὡς συμβαίνει εἰς ἄλλους δήμους τότε ἡ πόλις θ' ἀπολέσῃ τὸν χαρακτηρισμόν της ὡς τουριστικῆς μὲ δυσαρέστους οἰκονομικὰς συνεπείας.

Ὁ κ. Μετζελόπουλος λέγει ὅτι διαμαρτύρονται πολλοὶ διὰ τὴν φορολογίαν, ἡ ὁποία δὲν εἰσπράττεται εἰς ἄλλας πόλεις.

Κατόπιν παρακαλεῖται ὁ κ. δήμαρχος ὅπως διαμαρτυρηθῇ ἁρμοδίως, διότι εἰσάγονται εἰς τὴν πόλιν ζῶα, σφαζόμενα εἰς ἄλλας περιοχὰς ὑπὸ ἀνθυγιεινὰς συνθήκας

Ὁ κ.Καπουράλος λέγει ὅτι οἱ ἔμποροι θεωροῦν ἀκριβὰ τὰ τέλη σφαγῆς εἰς Πάτρας, προσθέτει ὅμως ὅτι τὰ δημοτικὰ σφαγεῖα θεωροῦνται ἀπὸ τὰ καλλίτερα, ἐνῷ ὁ κ. Σιγαλὸς ἔχει ἀντιρρήσεις, ἐφ' ὅσον δὲν διαθέτουν ταῦτα οὔτε τριχινοσκόπιον, τὸ ὁποῖον δὲν στοιχίζει πλέον τῶν 4.000 δραχ., προτείνει δὲ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὅπως γίνῃ εἰδικὴ συνεδρίασις διὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας τῆς πόλεως.

Ἐγκρινομένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου, ὁ κ. Πρόβος λέγει ὅτι εἴθισται νὰ γίνωνται προμήθειαι φαρμάκων εἰς τὸ ἵδρυμα ἄνευ διαγωνισμῶν, εἰς βάρος τῶν συμφερόντων τοῦ νοσοκομείου.

Ὁ κ. Σταθόπουλος λέγει ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, τῇ ἐπιμονῇ δὲ τοῦ κ. Πρόβου ἀποφασίζεται ὅπως εἰς προσεχῆ συνεδρίασιν ἔλθῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου ὁ φάκελλος τῶν γενομένων προμηθειῶν φαρμάκων κατὰ τὸν Μάρτιον.

Κατόπιν ἐκλέγονται ὡς μέλη τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς δημ. βιβλιοθήκης οἱ κ. κ. Μάριος Πραπόπουλος, Σπυρ. Σπηλιόπουλος, Τηλ. Σαρλῆς, μέχρι τοῦδε μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Κων. Τριανταφύλλου, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπουσιάζοντος εἰς Ἑλβετίαν καθηγητοῦ κ. Πεμπόνη.

ΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΙΣ ΓΛΑΥΚΟΝ

Ὁ κ. Δήμαρχος ἀνακοινοῖ ἀπόφασίν του περὶ ἀναδιορισμοῦ ὡς ἐκπροσώπων τοῦ Δή-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα)

Καιρικαὶ ἰδιοτροπίαι

Χιονίζει εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Κορινθίαν

Καὶ ραγδαῖαι βροχαὶ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Ἀπὸ τῶν νυκτερινῶν ὡρῶν χθὲς εἰς ὁλόκληρον τὴν νῆσον πίπτουν ραγδαῖαι βροχαί. Σφοδρὰ κακοκαιρία ἐνέσκηψεν εἰς τὴν περιφέρειαν Σάμης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσημειώθη καὶ πτῶσις χιόνος. Τὸ ψῦχος καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἦτο ἀρκετὰ δριμύ.

Εἰς τὴν ὀρεινὴν Κορινθίαν πίπτει ἀπὸ χθὲς πυκνὴ χιών, ἐνῷ εἰς τὰς πεδινὰς περιοχὰς συνεχίζεται ἡ πτῶσις βροχῆς. Ἡ συγκοινωνία μετά τινων ὀρεινῶν περιοχῶν διεκόπη.

ΑΝΤΙΚΡΥΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΖΩΗ

«ΔΙΨΩ!»

Τοῦ συνεργάτου μας κ. **ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΘΩΜΑ**

...Καὶ εἶπε ὁ ἁπλός, ὁ ταπεινὸς ὁ ἄνθρωπος: —« Πόση παρανόηση μέσα στὴ ζωή, πόση ἀνεξήγητη κακία, πόση τραγωδία! Ἄλλοι μὲ εἶδαν μονάχα σὰν ψυχὴ κι' οὔτε κἂν ἐπρόσεξαν τὸ πληγιασμένο μου τὸ σῶμα. Ἄλλοι σὰν ἕνα λιμασμένο ζῶ χωρὶς ἀνάγκες ψυχικές. Ἐγὼ μιλῶ. Ὁ ἄσημος, ὁ ἀφανής, ὁ περιφρονημένος. Δὲν εἶμαι μόνο ψυχή. Πιὸ πολὺ μὲ βασανίζει τὸ ταλαιπωρημένο μου τὸ σῶμα. Δὲν εἶμαι μόνο στομάχι. Ἕνας καταρράχτης ἀπὸ αἰσταντικὲς χορδὲς κατρακυλάει μέσα μου ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὴ φτέρνα. Πάνω σ' αὐτὲς ἀλαλάζει ὁλόκληρη ὀρχήστρα, στὴ πεῖνα μου γιὰ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, στὴ δίψα μου γιὰ τὰ πλούσια κι' ἀμέτρητα ἀγαθά της. Καρφωμένος στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου μου, ἔκραξα μέσα στὰ σκοτάδια τῶν αἰώνων: Διψῶ! Δὲν μ' ἄκουσε δὲν μὲ πρόσεξε κανεὶς, κι' ἂς τὸ φώναξα μὲ χιλιάδες τρόπους, μυριάδες φορές. Κι' ἂν μ' ἄκουσαν ἦρθαν νὰ μὲ ποτίσουν χλευαστικὰ τὴ χολή. Ἦρθαν νὰ βάλουν στὰ κουρέλια μου λαχνὸ καὶ νὰ λογχίσουν τὰ πλευρά μου.

Κι' ὅμως ἐγὼ εἶμαι ὁ δουλευτής, ποὺ φυτεύει στὴν κοιλιὰ τῆς γῆς τὸ σπόρο νὰ γεννήσῃ. Ἐγὼ ἐφορτώθηκα τὰ μάρμαρα τῶν Παρθενώνων. Τὶς δικές μου ρυτίδες καὶ οὐλὲς βλέπεις στὶς κολῶνες τους Ἐγὼ ἐκύλησα μὲ ματωμένες πλάτες τοὺς ὀγκόλιθους τῶν Πυραμίδων.

Οἱ λίγοι, οἱ ἐκλεκτοὶ εἶδαν τὰ μεγάλα ὁράματα ὅμως ἐγὼ ὁ σκυφτὸς μὲ τὸ βλέμμα στὴ γῆ ἀναστήλωσα τὰ γιγάντια τείχη. Ἁπλωμένα τὰ δικά μου σκέλια στηρίζουν τοὺς πύργους τοῦ Ἄϊφελ. Ταξιδικὰ μου μπράτσα βλέπεις τεντωμένα, σεὶς γέφυρες τοῦ Μπροῦκλιν. Ἐγὼ ἐγονάτισα νὰ στηριχτοῦν ἀπάνου μου, οἱ κολοσσοὶ τῆς Ρόδου, ὅμως ποτὲ πάνω ἀπὸ μὲ δὲν ἔσκυψε κανείς. Τοὺς στρατηλάτες ἐτραγούδησαν, ὅμως οἱ θρόνοι τους εἶχαν γιὰ θεμέλια τὰ δικά μου κόκκαλα καὶ τὰ δικά μου δεκανίκια.

Μέσα στὶς παλίρροιες τῶν καιρῶν καὶ τῶν λαῶν ἐπάλαιψα νὰ σταθῶ. χωρὶς ποτὲ νὰ μπορέσω νὰ στηριχθῶ καὶ νὰ ὀρθοποδήσω. Πάντα μαχαίρι στὴν καρδιά μου ἡ ταπείνωση, κι' ἡ καταφρόνια σίδερο καφτὸ στὸ μέτωπό μου. Πάντοτε ἔδωσα τὸ αἷμα, τὶς ἴδιες μου τὶς σάρκες, στὶς τραγικὲς στιγμὲς καὶ τὶς τρομερὲς ἀγωνίες τοῦ ἀνθρώπου. Κύτταξέ με! Διψῶ!

Δὲ φεύγει, δὲν μπορεῖ νὰ φύγει ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸ φευγαλέο ὅραμα μιᾶς καλλίτερης αὐριανῆς, μιᾶς ἀνάστασης. Γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀπίθωσαν στοὺς ὤμους μου τὸ σταυρὸ τῆς θυσίας, ἔγινα ὁλοκαύτωμα γιὰ τὸ θρίαμβο τῆς ἀλήθειας. Κι' ἡ ἀλήθεια ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μάτια μου μέσα στὶς καταχνιὲς τῆς ὑποκρισίας τῶν Φαρισαίων. Κάθε φορὰ ποὺ ἔβαλαν τὴν κορώνα τῆς πατρίδας στὸ κεφάλι μου, ὀρθώθηκα ὁ ψυχωμένος κι' ἄτρομος ἀγωνιστὴς νὰ τὴν τιμήσω. Μὰ κι' ἂν ἔστρωσαν τὸ πρωῒ τὸ δρόμο μου μὲ δάφνες, τὸ βράδυ μ' ἐστεφάνωσαν μ' ἀγκάθια.

Στὸ μαστίγιο τῶν τυράννων σήκωσα τρεμάμενα τὰ ματωμένα χέρια τοῦ ἀγωνιστὴ καὶ τοῦ προφήτη. Στὴ βία θεόπρεπο τὸ ἀνάστημα τοῦ μάρτυρα. Πάνω ἀπὸ τὸ σταυρό μου στριφογυρίζουν μὲ στριγγὲς φωνές, λιμασμένα τὰ κοράκια. Μ' ἐμπαίζουν

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ, ΚΙ' ΑΛΛΟΙ

Στ' ἀγκάθια τοῦ πειὸ ὀδυνηροῦ δρόμου ἀνέβηκε ὁ Χριστός. Σὲ κάθε ξέσχισμα τῆς σάρκας του, σὲ κάθε τσάκισμα τῶν ὀστῶν του ὑποσχέθηκε στοὺς ἀνθρώπους μιὰ ἀμοιβή. Πάνω στὸ Σταυρὸ ὑπάρχει ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς. Ἡ τελειότητα τῆς ἁγιοσύνης, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ πνεύματος. Πάσχει ἕνας Θεὸς μὲ τὴν ἀπέραντη ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης. Καὶ σὰν τὴ λαμπάδα λυώνει στὴν ἴδια του τὴ λάμψη. Ἡ ἔννοια αὐτὴ ὑπάρχει σὲ κάθε ἄνθρωπο. Βρίσκεται μέσα του καὶ ἀνεβαίνει μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ κραυγή της, χωρὶς νὰ σταματᾷ, γύρω ἀπὸ τὴν ἄπειρη ἐλευθερία τῆς ἀλήθειας. Καὶ μέσα στὸ χρόνο, καὶ στὸ διάστημα, στὴς δύο αὐτὲς σκληρὲς πραγματικότητες ποὺ συναντιοῦνται πάνω μας, εἴμαστε κι' ἐμεῖς ἐσταυρωμένοι. Ὄχι σὰν τὸν ἄμωμο Θεὸ μὲ τὰ καρφιὰ στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, ἀλλὰ μὲ ἄλλους πόνους διαρκεῖς καὶ σκληρούς, μὲ ἄλλους σταυρούς, ποὺ μᾶς κάνουνε νὰ νοσταλγοῦμε τὸ θάνατο, ποὺ φαντάζει τὸ σκοτεινὸ φῶς του, σὰν οὐράνια πύλη. Ἐκεῖ δονίζεται ἀπὸ ἕνα σωρὸ σταυροὺς τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Ξέρω πὼς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ θλίψη κι' ἀπὸ σκιὰ γιὰ νὰ κάμουμε ὕστερα χαρὰ μας τὸ φῶς. Κι' ὁ λογισμός μου ψηλὰ φωτοβολεῖ αὐτὴ τὴ στιγνὴ σὰν ἀστερισμὸς ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ σταυρούς, ποὺ τοὺς βλέπω κι' αὐτοὺς νὰ περνᾶνε κυκλωμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια ἀλήθεια. Καὶ τὸ μόνο ἀπόλυτο πρᾶγμα ποὺ ὑπάρχει στὴ ζωὴ εἶναι ὁ πόνος.

Ἔτσι προχωροῦμε, μὲ τὴν πίστη αὐτή, ποὺ παντοῦ τὴν ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος. Ἡ σοφὴ ἀλήθεια ἔρχεται ἀπὸ τὸ λαμπρὸ σταυρό, ποὺ σήμερα ἔχουμε μπροστά μας. Φτωχοὶ καὶ κουρασμένοι, ἀνοίγουμε τὰ βλέφαρά μας μὲ κόπο καὶ προσβλέπουμε στὸ σταυρὸ μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς πίστεως. Καὶ εἶναι γλυκὸ νὰ τραγουδᾷ ὁ ἄνθρωπος σὰν φτάνει στὰ τελευταῖα του. Ἡ ψαλμωδία ποὺ στρέφεται στὸν Ἐσταυρωμένο, εἶναι ὁ ἦχος ποὺ ἀνεβαίνει ἀδιάκοπα, σπάζει καὶ τσακίζει τὴν ἀγωνία μας καὶ στέκεται στὴν αἰώνια παράσταση τοῦ Σταυροῦ. Κι' ἐκεῖ λογιῶν, λογιῶν ἄλλοι σταυροὶ ζητᾶνε τὴ γαλήνη, ὁμολογῶντας τὴν ἀθλιότητα. Καὶ τὰ μάτια πνίγονται στὰ δάκρυα, καὶ τὸ καυτερὸ αἷμα τοῦ πόνου τὰ πλημμυρίζει. Ἐκεῖ κάνουμε ὅλοι μας στερεὴ τὴν ἐλπίδα. Ὁ Θεὸς πάνω στὸ σταυρό, θὰ ἐπέμβῃ μὲ τὴ δίκαια κρίση του καὶ θὰ ἀκούσῃ τὶς προσευχές, ποὺ εἰπώθηκαν σιγά. Ἡ ἅγια συγκίνησι ποὺ μπλέκεται στὸ μυστήριο τοῦ θεϊκοῦ πόνου, γίνεται τὸ ἀκατάλυτο παράδειγμα μὲ τὴν ἀνιστόρητη ἱερότητα. Καὶ εἶναι ἄπειροι ἄλλοι μάρτυρες ποὺ μοιάζουνε μὲ ἀρχαγγέλους ἢ μὲ χερουβίμ. Καὶ ἂν δὲν μιλάῃ καθ' ἕνας χωριστά, τοὺς ἀκοῦμε ὅμως ὅλους μαζὶ μὲ τὴ φωνὴ τῆς δημιουργίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωή, ποὺ γίνεται χίμαιρα, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα, ποὺ εἶναι ἕνα μυστικὸ μονοπάτι φυγῆς ἀνάμεσα ἀπὸ σταυροὺς καὶ πόνους. Κι' αὐτὸς ὁ θανάσιμος παλμός, ποὺ μᾶς φέρνει σήμερα τὸ μαρτύριο τοῦ Θεανθρώπου, κρέμεται ἀπὸ τὴν ψυχή μας, σὰν τρεμουλιαστὸ μυστικό. Εἶναι ἡ δόξα ποὺ εἶδαν καὶ συγκράτησαν τὰ μάτια μας σ' ὅλη τους τὴν ἔκταση.

Καὶ ἡ ζωντανὴ ἀλήθειατης, βρίσκεται στὴ μεγάλη λέξη τῆς ἀγάπης. Λέξη ποὺ προφέρει ἡ καρδιὰ καὶ τὸ σῶμα. Λέξη ποὺ ζητάει ἡ μεγάλη φωνὴ τοῦ πλάσματος ἀπὸ τὴν πλάση. Αὐτὴ ἡ λέξη δόξασε τὴν αἰωνιότητα τοῦ Σταυροῦ. Αὐτὴ ἡ λέξη θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ ἀόρατο ναυάγιο. Ἕνας Σταυρὸς σήμερα ὀρθὸς καὶ γύρω του πολλοὶ ἄλλοι. Σ' αὐτὰ τὰ συμπλέγματα βυθίζονται τὰ ἀποκαμωμένα μάτια τοῦ κόσμου. Φτεροῦγες πληγωμένων πουλιῶν, τὰ χέρια μας σμίγονται σὰν τὴν πειὸ σφιχτὴ ἁλυσσίδα μὲ τρυφεράδα. Μέσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ χωριστὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἡ ἀγωνία γίνεται χαμόγελο. Ὁ πόνος δροσιά. Καὶ οἱ σταυροί μας στέκονται δίπλα σ' Αὐτὸν τοῦ Θεανθρώπου. Σταυροὶ ληστῶν ἐξαγνισμένων.

ΕΥΑ

Ο ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΚΑΗΜΟΙ ΑΛΥΤΡΩΤΩΝ

Τοῦ κ. Κ. Σ. ΚΩΝΣΤΑ

Καὶ τότε Μεγάλη Βδομάδα ἦταν. Ἡμέρες, ποὺ θύμιζαν ἕνα Γολγοθᾶ καὶ κάποιο πάθος πάνω σ' αὐτόν!

Ξημέρωνε καὶ τότε Κυριακή, ποὺ θύμιζε μιὰ εἴσοδο θριαμβευτική. Κυριακὴ τῶν Βαΐων, 13 Ἀπριλίου 1941. Ἡ πιὸ τραγικὴ ἡμερομηνία τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Μετώπου, ἡ ἡμέρα, ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ Στρατιὰ τοῦ Σαράντα, ὕστερα ἀπὸ τὴν πολύμηνη ἐκθαμβωτικὴ ὁρμηλασία της, λάβαινε, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς νέας, Γερμανικῆς, εἰσβολῆς, τὴ διαταγὴ νὰ ἐκκενώσῃ τὰ Βορειοηπειρωτικὰ χωριὰ καὶ νὰ ὑποχώρηση, ἀφήνοντας καλοδιαλεγμένες ὀπισθοφυλακὲς γιὰ τὴν κάλυψη τῆς σύμπυξής της. Γιὰ νὰ μὴ μάθουν τὰ χωριὰ ξαφνικὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τρομάξουν ἡ ἀπόφασις τῆς ὀπισθοχώρησης κρατεῖται μυστική. Ἡ εἴδηση ὅμως δὲν ἀργεῖ νὰ ξεσπάσῃ. Καὶ μπουλούκια οἱ πολῖτες, Ἕλληνες σκλαβωμένοι ἀπὸ αἰῶνες, ἀλλὰ ποὺ φύλαξαν τὸ ἐθνικό τους φρόνημα μὲ πίστη καὶ φανατισμὸ κάτω ἀπὸ ὅλες τὶς τυραννίες καὶ ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς ζωογόνησε ἡ αὔρα τῆς ἐλευθερίας κι' ἡ ἐλπίδα τῆς ἐθνικῆς τους δικαίωσης, τρέχουν δακρυσμένοι καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸ στρατὸ μέσα μεταφορᾶς τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὰ πίσω, ν' ἀκολουθήσουν κι' αὐτοὶ τὸ στράτευμα, ποὺ φεύγει. Παίρνουν ἀποκρίσεις πῶς μέσο δὲν ὑπάρχει καὶ τὰ λιγοστὰ αὐτοκίνητα μόλις ἐπαρκοῦν γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ. Τότε ξεσποῦν οἱ θρῆνοι: ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ τρέχουν κάτω ἀπὸ τὰ σπίτια, ποὺ στέγαζαν τὰ πρόχειρα στρατιωτικὰ γραφεῖα, καὶ ὑψώνουν τὰ χέρια τους, χτυπιοῦνται, ἱκετεύουν, στριγγλίζουν:

—«Νὰ φύγουμε. Νὰ ρθοῦμε μαζί σας. Νὰ πεθάνουμε στὰ χέρια σας!» Κάθονται ἔξω στὶς αὐλὲς καὶ περιμένουν, δίχως κι' αὐτοὶ νὰ ξέρουν τί»!

—«Καλησπέρα», τοὺς λένε γιὰ τοι ἀμηχανία οἱ φαντάροι κατεβαίνοντας τὶς σκάλες.

—Καλησπέρα; Μαύρη καλησπέρα!», ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι.

—Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος...», προσπαθοῦν νὰ τοὺς παρηγορήσουν.

—Ὁ Θεὸς εἶναι φευγᾶτος», ἀποκρίνονται ἐκεῖνοι στυγνά.

***

Φεύγουν κι' ἀφήνουν πίσω τους χῶμα δοξασμένο, χῶμα ποτισμένο μὲ αἷμα, «πλῆθος αἷμα ἑλληνικό». Ἀφήνουν τόπους, ποὺ ἔκλειναν τοὺς Τάφους τῶν Ἡρώων καὶ τῶν Ζωντανῶν τὶς ἐλπίδες. Ἀφήνουν πίσω τους ὁμοεθνεῖς, κατεσπαρμένους στὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ ὑπόδουλα ἐδάφη. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ δύστυχοι Ἕλληνες παρακαλοῦν τὸ στρατὸ νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του, γιατὶ τρέμουν στὴ σκέψη κάποιας ἐκδικητικῆς μανίας. Ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ ἐνθαρρύνουν καὶ τοὺς λυπημένους γιὰ τὴν ἀνέλπιστη τροπὴ τοῦ πολέμου νικητές. Στὶς βαρειὲς ἐκεῖνες ὧρες μιὰ γυναῖκα ἀκούστηκε νὰ λέῃ στοὺς φαντάρους μας:

—«Γιατί. βρὲ παιδιά, ἔχετε τὸ κεφάλι σκυφτό; Ἔτσι σᾶς περίμενα ἐγώ, ὅταν σᾶς ἔστρωνα τὰ ὑφαντά μου γιὰ νὰ περάσετε ἀπὸ πάνω τους;».

Μεγάλη Μέμπτη βράδυ. Σ' ἕνα χωριὸ γίνεται ἡ μεγάλη ἀκολουθία τῶν Παθῶν, ὅταν βρεγμένοι, νυσταγμένοι, ἄθλιοι ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὴν πορεία τοῦ πικροῦ γυρισμοῦ μπαίνουν οἱ στρατιῶτες μας. Ἡ Ἐκκλησία γεμάτη. Στὸ Δεσποτικό της εἶναι στημένη μιὰ γαλανόλευκη, φτιαγμένη ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς χωριάτες ἀπὸ τότε, ποὺ τοὺς ἐλευθέρωσε ὁ στρατὸς καὶ ποὺ θὰ κατεβάζονταν τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ στρατὸς θὰ ἄφηνε μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸ τὸ χωριό. Ἡ συγκίνηση ζωγραφισμένη παντοῦ, μὰ πιὸ πολὺ στὸ πρόσωπο τοῦ παπᾶ. Πολῖτες καὶ φαντάροι κυττοῦν μὲ σφιγμένη καρδιά. Τώρα ποὺ ἐκεῖνοι φεύγουν τοῦ ἔχουν μηνύσει νὰ φοβᾶται. Θὰ τὴν πληρώσῃ μὲ τὸ κεφάλι του τὴ σημαία, ποὺ κρέμασε. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲ φεύγει. Θὰ μείνῃ ἐκεῖ. Καὶ κάνει

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην Σελίδα)